

Overweging: 13e zondag door het jaar

Thema: Wees niet bang! Blijf geloven

Lezingen: Wijsheid 1,13-15; 2,23-24 en Marcus 5,21-43

Zondag 30 juni 2024

René Hornikx

*Wat sta je daar op jezelf,
terwijl jij je amper staande weet te houden?
Steun toch op Hem!
Wees maar niet bang,
Hij doet heus geen stap opzij
om je te laten vallen.
Nee, steun gerust op Hem,
want Hij vangt je op
en zal je genezen. (Augustinus)*

Goede mensen,

Wie kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen heeft, hoopt dat ze zullen uitgroeien tot volwassen mensen, dat ze een eigen persoonlijkheid ontwikkelen en leren om zich ook aan anderen te binden.

Maar het kan heel anders lopen. In tijden van crises raken mensen en vooral kinderen in nood. De coronacrisis heeft ons dit pijnlijk duidelijk gemaakt. Kinderen misten de contacten met leeftijdgenoten, met de school, wat zorgde voor achterstanden in hun ontwikkeling.

Nog traumatischer is het voor kinderen die opgroeien tussen de puinhopen van hun huis, straat, dorp, stad en land. En dit gebeurt vandaag nog steeds in onder andere Gaza, Soedan, Oost-Oekraïne, Yemen.

Het is voor kinderen belangrijk dat ze liefde krijgen en aanvaard worden zoals ze zijn. Daarvoor is het belangrijk dat kinderen en jongeren, mensen ontmoeten die hen oprecht vertrouwen. Mensen die zonder voorbehoud voor hen openstaan en hen zo nodig bemoedigen en een hand uitsteken om hen op te richten. In het evangelie van vandaag lezen we dat het deze houding is die Jezus belichaamt en waarmee hij vele wonderen verricht.

We hebben het verhaal over twee vrouwen die Jezus ontmoet, gehoord. Een volwassen vrouw en een vrouw op de rand van volwassenheid. Een twaalf jaar bloedvloeiende vrouw en een meisje van twaalf jaar. De ene is uitgesloten uit het land van belofte en de ander is als de dood om het land van de belofte te betreden.

De bloedvloeiende vrouw kennen we niet. We kennen haar naam niet en haar geschiedenis niet. We weten dat ze gewond is, naar ziel en lichaam. Zij ervaart aan den lijve, dag en nacht, dat ze ziek is.

Haar ziekte werd in haar tijd als onrein beschouwd. Dat betekende: sociale uitsluiting. Het leven stroomt uit haar weg. Er is niemand die helpt. Zelfs geen arts kan het bloedvloeien stoppen. Ze zit gevangen in een vicieuze cirkel. Alleen is ze niet bij machte hier uit te komen. En toch laat ze het er niet bij zitten, hoe machteloos ze ook is. Ze heeft gehoord van Jezus. Op hem vestigt ze al haar hoop. Ze gelooft er vast in dat Hij haar kan helpen. Op Jezus stel ze al haar vertrouwen. Jezus die mensen aankijkt en tot hun recht laat komen. Jezus die mensen opneemt in de kring van mensen en zo hun sociaal isolement doorbreekt. Jezus die de mens hoger acht dan de wet, hoger dan de gewoonten en de mores van een volk.

Ze kijkt uit waar Jezus is, ze zoekt hem. Ze is in al die jaren bang en angstig geworden. Te vaak al is ze door mensen weggestuurd. Te vaak heeft ze moeten horen dat ze onrein is en er niet bij hoort. Maar haar vertrouwen wint het nu van haar angst. Ze wringt zich tussen de opdringerige massa door tot ze in de nabijheid van Jezus komt. En ze denkt bij zichzelf 'als ik zijn kled maar aanraak, dat is voldoende.' Zo groot is haar geloof en zo sterk haar vertrouwen. Als Jezus voorbijgaat, strekt ze haar hand uit. Even, heel even maar strelen haar vingertoppen over zijn kled. Na het aanraken van het kled houdt de bloedvloeiing op. Een wonder?

Zoals één woord soms voldoende is, kan ook één aanraking voldoende zijn, dat weten we zelf ook, om je leven te veranderen. Eén blik van verstandhouding kan een hele nieuwe wereld voor je openen.

Komt het door de kracht die van Jezus uitgaat? Komt het door haar hoop en vasthoudend vertrouwen? Het moet wel beiden zijn. Er is een kracht uit haar gestroomd en een kracht naar haar toegestroomd.

In het vervolg van dit verhaal zoekt Jezus contact met haar. Zo mag en zal de menigte weten dat ze erbij hoort.

Deze vrouw was ten einde raad en opstandig in haar ziek-zijn en uitsluiting. Haar rotsvast vertrouwen heeft haar doen opstaan uit haar sociale uitsluiting.

En dan is er die tweede vrouw, een kind nog, op de drempel van haar eigen leven. Ze wordt 'meisje van ...' genoemd. 'Het meisje van Jäirus'. Door haar zo te noemen is ze zichzelf niet, kan ze zichzelf niet zijn. Een hand wordt boven haar gehouden, die haar tevens gevangen houdt. De vader van het meisje gaat naar Jezus met de bede zijn dochtertje te genezen. Jezus zegt tegen Jäirus: 'Wees niet bang', blijf geloven. Blijf vertrouwen en leer haar loslaten om op eigen benen te staan.

Jäirus was overste van de synagoge. Zijn dochtertje groeide op in een glazen huis. Alles wat ze doet of niet doet heeft invloed op de positie van haar vader. Zij is 'het dochtertje van ...'

De zorg van de vader voor zijn positie zorgt ervoor dat zijn dochter onvrij is en dit verhindert haar om volwassen te worden.

Onder deze zorg voelt zijn dochtertje zich onwel. Ze is ziek, lijkleek en ze kwijnt weg. Jaïrus wil niet dat zijn dochtertje sterft, ook dat kan zijn positie schade toebrengen. Hij roept de hulp in van Jezus. Het enige wat Jezus tot Jaïrus zegt is: 'Wees niet bang, man'. Heb in Gods naam vertrouwen. Maar weet ook dat jij God niet bent. Waarom ben je bang voor je positie, voor je leven en voor de dood? En waarom heb je je dochtertje bang gemaakt? Laat haar leven, laat haar los, ze kan nu geen stap zetten omdat ze door jou als de dood is voor het leven.

Jezus steekt zijn hand uit, de dochter van Jaïrus neemt de uitgestoken hand aan. Ze voelt bemoediging door haar hand, haar lichaam instromen. Haar vertrouwen in het leven groeit. Ze is aanvaard, voelt liefde, mag er zijn en hoeft niet langer bang te zijn en zich gevangen te voelen. Jezus legt zijn hand niet verstikkend op het dochtertje van Jaïrus. Hij neemt haar bij de hand en richt haar op. Alsof Jezus tot haar wil zeggen: 'Sta maar op je eigen benen. Het mag, je kunt het. Je bent trouwens twaalf jaar, de hoogste tijd om op eigen benen te leren staan, toch!' En ze staat op en ze loopt en zet de eerste stappen in haar eigen leven. Trots stapt ze de wereld in.

En haar ouders? Ze kijken haar na, blij en toch nog bezorgd. 'Het mag je goed gaan', zeggen ze, 'maar let goed op jezelf en eet wat onderweg.'